

Cantos de Pleamar va néixer per encàrrec del Centro para la Difusión de la Música Contemporánea i fou estrenada per l'Orquesta Sinfónica de Galicia sota la direcció de Máximo Zumalave, a Alacant, en el marc del Novè Festival Internacional de Música Contemporània, el 22 de setembre de 1993. L'obra és dedicada a l'Orquesta de Cámara Reina Sofia.

BENJAMIN BRITTEN (1913-1976)

Variacions sobre un tema de Frank Bridge, per a orquestra de corda, op. 10

Les *Variacions sobre un tema de Frank Bridge* van néixer d'un encàrrec fet a Britten el mes de maig de 1937 per Boyd Neel, amb vista a l'actuació de l'Orquestra de Corda Boyd Neel –un conjunt de divuit instrumentistes dedicat principalment a la difusió de la música barroca i contemporània– al Festival de Salzburg, l'agost del mateix any. Britten va escriure aquesta obra –la primera que li va proporcionar un triomf important a nivell internacional– en un temps molt breu, ja que la va esbossar en deu dies i un mes després ja havia acabat la partitura.

En servir-se d'un tema extret del segon dels seus *Tres Idil·lis* per a quartet de corda, compostos el 1911, Britten ret homenatge al seu mestre i protector Frank Bridge (1879-1941), qui ja s'havia interessat per l'autor de *Peter Grimes* el 1924, quan només tenia deu anys d'edat, i va jugar un paper de gran transcendència en la formació del precoç aprenent de compositor.

En aquesta obra ja trobem molts dels trets distintius de l'art de Britten: absolut mestratge tècnic, gran coneixement dels recursos i de les possibilitats de la formació per a la qual escriu –en aquest cas l'orquestra de corda–, domini de les formes tradicionals –la variació i la fuga de manera particular–, concisió, eficàcia i eclecticisme –no exempt d'un cert gust per al *pastiche*, que denota l'amplitud de la seva cultura musical i revela una insaciable curiositat envers les músiques més diverses.

En conjunt, l'obra –articulada en forma de tema i deu variacions– presenta un clar caràcter de mosaic, una mica a la manera d'un *divertimento*, en el qual la successió de miniatures pretén d'assolir més aviat la varietat i el contrast que la coherència interna. Aquest tret, que assegura l'eficàcia de l'obra davant del públic, ha donat a les *Variacions sobre un tema de Frank Bridge* una certa fama d'obra lleugera, malgrat la no menyspreable profunditat d'alguns dels seus fragments, com pot ser el cas de la mahleriana *Marxa fúnebre* o de l'impressionista *Cant*. En la successió de contrastos violents, juxtaposa nombroses peces “lleugeres” i sovint virtuosístiques, que van de l'irònic al grotesc, de la paròdia a la caricatura, del que és merament jovial a l'humor àcid –com la *Marxa*, la *Romança*, l'*Ària italiana*, la *Bourrée clàssica*, el *Vals vienès* (tan inesperadament hispànic) o el *Moviment perpetu*–, cosa que neutralitza els fragments de més substància –*Introducció i tema*, *Adagio*, *Marxa fúnebre*, *Cant*, *Fuga i Final*– i atorga a la globalitat de l'obra un caràcter brillant, virtuosístic, enginyós i premeditadament superficial.

Óscar Requena

Durant molts anys ALVARO MARIAS

Nascut a Madrid el 1944 i comença els estudis de violí al seu pare, qui fou el seu professor fins al 1967, any en què guanyà el Premi Extraordinari Berlioz. El 1961 es trasllada a Londres per estudiar al Royal College of Music sota la direcció del gran violísta espanyol Antonio Bena i Obdulgón, un any més tard, el Stourhead Prize, considerat com el premi de violí més important del Royal College.

El 1967 fou guardonat amb el Havard Cube Award, primer premi internacional que s'atorga anualment a Anglaterra al millor músic d'orquestra de l'any.

